

Urząd Miar Katowice.
Nr. dz. 169/23
Dzien { nadejścia 12.7.23
zatwierdzenia 12.7.23

8

4,14.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu
z dnia 13 maja 1922 r.
o opłatach za czynności Urzędów Miar.

Na podstawie art. 23-go Dekretu o miarach (Dz. Praw r. 1919 № 15 poz. 211)
postanawia się co następuje:

C Z E Ś Ć I.
PRZEPISY OGÓLNE.

§ 1.

Opłaty zasadnicze, wyszczególnione w Części II niniejszego rozporządzenia
pobiera się za sprawdzanie narzędzi mierniczych, zgłaszanych do legalizowania, bez
względu na to, czy przedmiot okazał się godnym cechowania lub nie, t. j. zarówno
w wypadku zalegalizowania, jak i zbrakowania narzędzi mierniczych.

§ 2.

Jeżeli jednak już przy oględzinach powierzchniowych okaże się, że dostarczone
do Urzędu Miar narzędzie miernicze jest nielegalne, zwraca się je zgłaszającemu bez
pobrania opłaty, nawet wówczas, jeżeli istniejąca na niem cecha zostanie skasowana.

§ 3.

O ile legalizowanie odbywa się poza Urzędem, pobiera się prócz opłaty zasa-
dniczej jeszcze opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej. Ta opłata
dodatkowa nie może wynosić mniej, jak 3000 marek od każdego zgłoszenia. x 45000]

Przepis ten nie ma zastosowania przy sprawdzaniu naczyń pojemności nie-
kwalifikowanej (Cz. II § 22).

§ 4.

Jeżeli urzędnik, delegowany do legalizowania poza Urzędem, nie mógł przy-
stąpić do sprawdzania z powodu, że wszystkie zgłoszone narzędzia miernicze już
przy oględzinach powierzchniowych okazały się nieodpowiednio przygotowanymi
lub oczyszczonymi, albo nielegalnymi, jak również z powodu, że nie zostały dostar-
czone do dyspozycji potrzebne środki i pomoc, czy też z powodu innych okoliczności,
wynikających z winy zgłaszającego, to pobiera się opłatę w wysokości 3000 marek. x 45000]

§ 5.

Niezależnie od opłat powyższych, zgłaszający narzędzia miernicze do legalizo-
wania poza Urzędem opłaca 1200 marek wynagrodzenia dla urzędnika za każde x 18000]

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.
Warszawa, dnia 22 maja 1922 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

Cena 200 mk.

№ 75

rozpoczęte 3 godziny czynności w siedzibie Urzędu lub za każdy rozpoczęty dzień pracy urzędnika poza siedzibą Urzędu.

Wypłaty urzędnikom z funduszu, pochodzącego z opłat, wskazanych w par. niniejszym, uskutecznia się według rozkładu, ustanowionego osobnem zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 6.

O ile miejsce sprawdzania znajduje się w odległości większej niż 2 kilometry od Urzędu, zgłaszający niezależnie od innych opłat, przewidzianych w niniejszych przepisach, obowiązany jest do zwrotu rzeczywistych kosztów przejazdu wydelegowanego urzędnika. Jeżeli podczas legalizacji objazdowych, dokonywanych w b. Dzielnicy Pruskiej, urzędnik korzysta z własnych środków lokomocji pomiędzy czasową siedzibą Urzędu Lotnego a miejscem zgłoszenia, to zgłaszający uiszcza opłatę kilometrową w wysokości 50 marek za każdy rozpoczęty kilometr odległości przebytej w ten sposób przez urzędnika. Przy sprawdzaniach poza siedzibą Urzędu, obciążają zgłaszającego prócz tego diety urzędnika w ilości 1200 mk. dziennie; oprócz tego zgłaszający powinien ponieść koszty noclegów urzędnika albo dostarczyć nocleg w naturze.

§ 7.

W razie, jeżeli zgłaszający narzędzie miernicze do legalizacji poza Urzędem nie posiada narzędzi normalnych lub środków pomocniczych i przedmioty te zostaną mu wypożyczone przez Urząd, zgłaszający ponosi wszelkie koszty przewozu tam i z powrotem tych przedmiotów i opłaca za ich wypożyczenie według taryfy, ustanawianej przez Główny Urząd Miar. Prócz tego zgłaszający wpłaca kaucję w wysokości, oznaczonej przez kierownika właściwego Urzędu Miar, oraz przyjmuje na siebie odpowiedzialność za całość wypożyczonych narzędzi mierniczych i zobowiązuje się do zwrotu kosztów naprawy tychże narzędzi na wypadek ich uszkodzenia. W razie niezwrócenia do Urzędu tych narzędzi w terminie umówionym, wypożyczający ponosi opłatę za przetrzymanie w wysokości 3000 marek za dobę.

§ 8.

W wypadku, kiedy za zgodą kierownika Urzędu sprawdzanie poza Urzędem odbywa się przy pomocy mniejszej od normalnej ilości narzędzi do sprawdzania lub środków pomocniczych, pobiera się dodatkową opłatę według taryfy, ustanawianej przez Główny Urząd Miar.

§ 9.

Za poprawki, których dokonywanie przez Urzędy Miar jest dozwolone przez Główny Urząd Miar, pobiera się dodatkową opłatę, której wysokość określi Główny Urząd Miar.

§ 10.

Za poprawki, dokonywane przez zgłaszającego w czasie czynności legalizowania poza Urzędem, w celu doprowadzenia zgłoszonego narzędzia do stanu godnego cechowania, pobiera się opłatę dodatkową, wynoszącą 20% opłaty zasadniczej za narzędzia poprawiane. Poprawki te jednak mogą być tylko nieznaczne, nie wymagające dużej straty czasu dla urzędnika legalizacyjnego i mogą być wykonane jedynie za jego zgodą.

§ 11.

Za wykonanie przepisanego oznaczenia pobiera się opłatę w wysokości 50 marek od każdego oznaczenia lub jego części. Za wykonanie oznaczeń pojemności i tary na beczkach nie pobiera się opłaty.

§ 12.

Za ekspertyzy dla sądów i urzędów w sprawach karnych i wszystkie te, przy których określa się liczbowo stopień nierzetelności narzędzia, opłaty zasadnicze, wyszczególnione w części II niniejszego rozporządzenia, powiększa się o 20%.

Oplaty dodatkowe stosuje się w myśl niniejszych przepisów.

Za dokonanie ekspertyzy narzędzi mierniczych legalizowanych (posiadających niewygasłą cechę), zatrzymanych u ich właścicieli, które po sprawdzeniu okazały się rzetelnymi, opłaty nie pobiera się.

Za wydanie świadectwa ekspertyzy lub uwierzytelnienia pobiera się 50 marek. 450

§ 13.

Przy opłatach za sprawdzanie bez cechowania narzędzi mierniczych legalizowanych (posiadających niewygasłą cechę), zgłoszonych w celu ustalenia rzetelności narzędzia, udziela się zniżki, wynoszącej 90% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w Części II niniejszego rozporządzenia.

§ 14.

Od opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, zgłoszonych przez instytucje dobroczynne i kulturalno-społeczne, i w innych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może być udzielona zniżka, nie przewyższająca 50% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w części II niniejszego rozporządzenia. O udzieleniu zniżki każdorazowo decyduje Główny Urząd Miar.

§ 15.

Od opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, posiadających niewygasłą cechę legalizacyjną, które pozostały na składzie u wytwórców lub sprzedawców narzędzi mierniczych i bez dokonania jakiegokolwiek przeróbki zgłoszone zostały przez nich do ponowienia pierwszej legalizacji, udziela się zniżki, wynoszącej 50% odnośnych opłat zasadniczych, wyszczególnionych w części II niniejszego rozporządzenia.

§ 16.

Opłaty za czynności sprawdzania i uwierzytelniania, prócz wypadków, przewidzianych w części II niniejszego rozporządzenia, opłaty za specjalne prace Głównego Urzędu Miar, jako też opłaty za legalizowanie narzędzi mierniczych, dopuszczonych tytułem próby do obrotu publicznego, ustanawiane będą przez Główny Urząd Miar.

§ 17.

Opłaty, obliczane według przepisów niniejszego rozporządzenia, zaokrągla się w ogólnej sumie rachunku wzwyż do 5 marek.

CZĘŚĆ II.

TARYFA OPŁAT ZASADNICZYCH.

§ 18. Przymiary (miary długości).

a) Przymiary bławatne:

miary ogólnej 0,5 metra.	120 mk.	1800
miary ogólnej 1 metra.	180 "	2700

b) Inne przymiary sztywne lub składane:

miary ogólnej do 1 metra włącznie.	180 "	2700
" " powyżej 1 metra do 2 metrów włącznie.	250 "	3750
dłuższe	360 "	5400

e) Przymiary wstępowe:		
miary ogólnej do 10 metrów włącznie.	300 mk.	4500
dłuższe	500 "	7500
d) Przymiary dokładniejsze	600 "	9000

§ 19. Suwaki miernicze (miary grubości) i przyrządy do mierzenia wzrostu ludzi lub zwierząt.

a) z drzewa:		
miary ogólnej do 1 metra włącznie.	200 mk.	3000
dłuższe	300 "	4500
b) z innych materiałów:		
miary ogólnej do 1 metra włącznie.	300 "	4500
dłuższe	500 "	7500

§ 20.

Oplaty powyższe (§§ 18 i 19) winny być pobierane od takich narzędzi mierniczych, na których miara oznaczona jest tylko w jednym miejscu.

O ile miary oznaczone są w różnych miejscach, pobiera się opłatę o 100% wyższą. Normalnie rachuje się na metrze 100 podziałek. Za każde 100 dodatkowych kresek sprawdzonych pobiera się 30 marek.

§ 21. Narzędzia do pomiaru objętości płynów.

1. Pojemniki zwyczajne:		
wielkości do 1/4 litra (1 kwaterki) włącznie.	100 mk.	1500
" 0,5, 1 i 2 litrów.	200 "	3000
" 1 garnea i 5 litrów.	300 "	4500
" 10 i 20 litrów.	500 "	7500
większe	900 "	13500
2. Pojemniki dokładniejsze:		
pobiera się opłatę o 100% wyższą niż za pojemniki zwyczajne.		
3. Przyrządy miernicze do płynów:		
a) bez podziałki lub z podziałką nierównomierną:		
za sprawdzenie każdego ograniczenia.	150 mk.	2250
dopłata od każdego przyrządu.	400 "	6000
b) z podziałką równomierną:		
za przyrządy wielkości do 1/4 litra.	400 "	6000
za przyrządy wielkości 0,5 i 1 litra.	600 "	9000
" " " 2 i 5 litrów.	1000 "	15000
" " " 10 litrów.	2000 "	30000
" " " większe	3000 "	45000
c) mierniki do mleka:		
wielkości do 20 litrów włącznie.	500 "	7500
" powyżej 20 litrów do 50 litrów włącznie.	800 "	12000
większe	1200 "	18000

§ 22. Naczynia pojemności niekwalifikowanej.

1. Konwie do mleka, gąsiory (balony szklane):		
wielkości do 10 litrów włącznie.	240 mk.	3600
" powyżej 10 litrów do 20 litrów włącznie.	300 "	4500
" " 20 litrów do 50 litrów włącznie.	360 "	5400
większe	420 "	6300

+60 %

15 x

wielkości 1 i 2 mrg	6000	250 mk.	3750
" 5 mrg	12000	500 "	7500

2. Za odważniki do szalek specjalnych pobiera się opłaty o 50% wyższe od opłat za odważniki zwyczajne o tej samej masie rzeczywistej.

3. Odważniki użytkowe dokładniejsze:

wielkości poniżej 1 kg	1440	60 mk.	900
" od 1 kg do 20 kg włącznie.	2400	100 "	1500
" od 50 kg do 2 kg	4800	200 "	3000
" od 5 kg do 2 mrg	9600	400 "	6000
" 5 mrg	19200	800 "	12000

4. Jeżeli wielkość zgłoszonego odważnika legalnego nie odpowiada wielkościom, wymienionym powyżej, to pobiera się stawkę według najbliższej wyższej wielkości.

5. Za wzorcowanie odważników z jamą wzorcowniczą (§ 25 p. 1 i 3) pobiera się dopłatę w wysokości 60% opłaty zasadniczej, włączając w to koszty korka legalizacyjnego i materiału wzorcowniczego.

6. Za legalizowanie odważników w karatowych pobiera się opłaty odpowiednio do ich wielkości według stawek dla odważników dokładniejszych; w razie braku odpowiedniej stawki, według najbliższej wyższej.

7. Odważniki do sprawdzania wag:

wielkości poniżej 10 kg	8640	360 mk.	5400
" od 10 do 25 kg włącznie.	11520	480 "	7200
większe	17280	720 "	10800

8. Wagony tarowe:

sprawdzenie i uwierzytelnienie wagonu bez przynależnych do niego wzorców masy (ciężaru)	5 000	"	75000
sprawdzenie i uwierzytelnienie każdego zespołu wzorców z wyjątkiem oddzielnych odważników do sprawdzania wag	2 000	"	30000
sprawdzenie i uwierzytelnienie oddzielnych przenośnych odważników do sprawdzania wag — według taryfy, wymienionej w p. 7.			

§ 26. Wagi.

1. Wagi handlowe zwyczajne:

a) Proste odważnikowe:

nośności do 2 kg włącznie.	300 mk.	4500
" powyżej 2 kg do 10 kg włącznie.	400 "	6000
" " 10 " " 50 " "	800 "	12000
" wyżej 50 " według taryfy dla wag złożonych (poz. 1. c).		

b) Proste przesuwnikowe (bezmiany):

nośności do 10 kg włącznie.	450	"	6750
" powyżej 10 kg do 50 kg włącznie.	900	"	13500
" " 50 kg	1200	"	18000

c) Złożone:

nośności do 2 kg włącznie.	600	"	9000
" powyżej 2 kg do 10 kg włącznie.	960	"	14400
" " 10 " " 50 " "	1440	"	21600
" " 50 " " 100 " "	1800	"	27000
" " 100 " " 500 " "	2400	"	36000
" " 500 " " 1000 " "	3600	"	54000
" " 1000 " " 3000 " "	4800	"	72000

nośności powyżej 3 000 kg do 6 000 kg włącznie	7 200 mk.	108 000
" " 6 000 " " 10 000	10 800 "	162 000
" " 10 000 kg za każde następne całe lub rozpoczęte 5 000 kg	3 600 "	54 000
Dopłata od każdej skali u wagi złożonej	600 "	9 000
" " każdego wrębu w skali, odpowiadającej obciążeniu powyżej 500 do 2 000 kg włącznie	60 "	900
" " każdego wrębu w skali, odpowiadającej obciążeniu powyżej 2 000 kg	120 "	1 800
2. Wagi dokładniejsze:		
nośności poniżej 50 gramów	360 "	5 400
" od 50 g do 500 g włącznie	600 "	9 000
" powyżej 500 g do 2 kg	960 "	14 400
" " 2 kg do 10 kg	1 440 "	21 600
" " 10 kg	1 800 "	27 000
3. Wagi automatyczne (samoczynne):		
a) Wagi automatyczne odważnikowe:		
nośności do 10 kg włącznie	10 000 mk.	150 000
" powyżej 10 " do 50 kg włącznie	15 000 "	225 000
" " 50 " " 500 " "	25 000 "	375 000
" " 500 " "	40 000 "	600 000
b) Wagi automatyczne przesuwnikowe:		

Za sprawdzenie wagi po wyłączeniu urządzenia samoczynnego pobiera się opłaty, ustanowione w § 26 poz. 1. c dla wag handlowych zwyczajnych złożonych takiej samej nośności.

Dopłata za sprawdzenie urządzenia samoczynnego przy wagach:

nośności do 3 000 kg włącznie	6 000 mk.	90 000
" powyżej 3 000 " do 11 000 kg włącznie	10 000 "	150 000
" " 11 000 " do 31 000 " "	15 000 "	225 000
" " 31 000 " "	20 000 "	300 000

4. Wagi bagażowe, towarowe i pocztowe, dozwolone na kolejach i poczcie.

Opłaty te same, co dla wag handlowych zwyczajnych złożonych.

§ 27. Gęstościomierze zbożowe.

1. Gęstościomierze $\frac{1}{4}$ -litrowe	1 000 mk.	15 000
" 1-litrowe	2 000 "	30 000
" 20-litrowe	10 000 "	150 000

Opłaty powyższe liczy się jedynie za sprawdzenie ogólne, włączając w to sprawdzenie wymiarów przyrządu i wytarowania nieobciążonej wagi, oraz za sprawdzenie dokładności wskazań przyrządu i dokładności pojemnika.

Niezależnie od opłat powyższych pobiera się opłaty za sprawdzenie odważników (§ 25 p. 3) i sprawdzenie wagi (§ 26 p. 2).

2. Za sprawdzenie szalki z płytką mosiężną, jako części zapasowych 100 mk. 15 000

CZĘŚĆ III.

§ 28.

Za odważanie przedmiotów, dostarczanych do Urzędów, pobiera się opłaty według następującej taryfy:

1. Odważanie handlowe zwyczajne:

Przedmioty od $\frac{1}{3}$ kg do 10 kg włącznie	25 mk.	375
" cięższe od 10 kg za każde następne całe lub rozpoczęte 10 kg	10 "	150

Odważanie handlowe dokładniejsze:	
Przedmioty od 10 mg do 1 kg włącznie	60 mk. 900
„ cięższe od 1 kg do 50 kg:	
za pierwszy kilogram	60 „ 900
za każdy następny kilogram lub jego część	10 „ 100
3. Odważanie wzorcami normalnemi bezpośredniemi:	
Przedmioty od 10 mg do 1 kg włącznie	120 „ 1800
„ cięższe od 1 kg do 20 kg:	
za pierwszy kilogram	120 „ 1800
za każdy następny kilogram lub jego część	25 „ 375

C Z E Ś Ć IV.

PRZEPISY PRZECHODNIE.

§ 29.

Oplaty za wypożyczanie narzędzi normalnych i środków pomocniczych, przewidziane w § 7 niniejszych przepisów, nie będą pobierane na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej.

§ 30.

Oplaty za ekspertyzy, dokonywane dla sądów w sprawach karnych na terytorjum b. zaboru austriackiego, aż do odwołania nie będą pobierane.

§ 31.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym terytorjum Państwa i wchodzi w życie od dnia 1 czerwca 1922 r. Z dniem tym tracą moc obowiązującą:

a) Rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu: 1) z dnia 18 grudnia 1920 r. o opłatach za czynności Urzędów Miar (Dz. U. R. P. r. 1921 № 1 poz. 2), 2) z dnia 14 marca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia o opłatach za czynności Urzędów Miar (Dz. U. R. P. r. 1921 № 1 poz. 2) na terytorjum b. zaboru austriackiego (Dz. U. R. P. № 26 poz. 154), 3) z dnia 3 grudnia 1921 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności Urzędów Miar na terytorjum b. zaborów austriackiego i rosyjskiego (Dz. U. R. P. r. 1921 № 101 poz. 733), 4) z dn. 24 grudnia 1921 r. o znizeniu opłat za legalizowanie narzędzi mierniczych, zgłaszanych przez wytwórców do ponowienia pierwszej legalizacji oraz przez instytucje dobroczynne i kulturalno-społeczne (Dz. U. R. P. r. 1922 № 4 poz. 32), 5) z dn. 18 września 1919 r. w przedmiocie opłat za uwierzytelnianie narzędzi mierniczych, nieodpowiadających przepisom krajowym i przeznaczonych na wywóz zagranicę (Monitor Polski z dn. 15 października 1919 r. № 223 str. 1);

b) przepisy o opłatach za czynności Urzędów Miar, dotychczas obowiązujące na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej, i

c) dotychczasowe przepisy o opłatach za czynności Urzędów Miar, obowiązujące na terenie województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

MINISTER PRZEMYSŁU i HANDLU:

(—) Stefan Ossowski.

Zgodnie z rozporządzeniem P. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 kwietnia 1923
J. Bariański